

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1/10
03.03.2010. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у Београду, у већу састављеном од судија Горана Чавлине, председника већа, Невенке Важић, Анђелке Станковић, Веска Крстајића и Љубице Кнежевић-Томашев, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Н.Д, због продуженог кривичног дела фалсификовања исправе из члана 233. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Србије Ктз. 1066/07 од 11.03.2008. године, подигнутом против правноснажних пресуда Општинског суда у Неготину К. 217/07 од 11.07.2007. године и Окружног суда у Неготину Кж. 433/07 од 02.11.2007. године, у седници већа одржаној 03.03.2010. године, у смислу члана 422. став 3. Законика о кривичном поступку, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца Србије, те у одсуству окривљеног Н.Д. и адвоката Д.Г, који нису могли бити обавештени на адреси из списка предмета, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Србије Ктз. 1066/07 од 11.03.2008. године, подигнут против правноснажних пресуда Општинског суда у Неготину К. 217/07 од 11.07.2007. године, и Окружног суда у Неготину Кж. 433/07 од 02.11.2007. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Неготину К. 217/07 од 11.07.2007. године, окривљени Н.Д. ослобођен је од оптужбе, на основу члана 355. тачка 3. ЗКП-а, да је извршио продужено кривично дело фалсификовање исправе из члана 233. став 3. у вези става 1. КЗ РС.

Пресудом Окружног суда у Неготину Кж. 433/07 од 02.11.2007. године одбијена је као неоснована жалба Општинског јавног тужиоца у Неготину и потврђена пресуда Општинског суда у Неготину К. 217/07 од 11.07.2007. године.

Републички јавни тужилац Србије подигао је захтев за заштиту законитости против правноснажних пресуда Општинског суда у Неготину К. 217/07 од 11.07.2007. године и Окружног суда у Неготину Кж. 433/07 од 02.11.2007. године, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП-а и повреде кривичног закона из члана 369. став 1. тачка 4. ЗКП-а, уз образложење да нису наведени разлози о одлучним чињеницама, а дати разлози су у знатној мери противуречни. Јавни тужилац налази да првостепени суд није правилно анализирао одбрану окривљеног Н.Д, међану током кривичног поступка, на записницима о главном претресу од 16.10.2003. године и 11.07.2007. године, нити је правилно оценио изведене писмене доказе: допис А. РС у А, решење К.о. РС у А, извештај М.с.п. – Д.з.к.п, као и налаз и мишљење вештака Ј.Б. Према наводима захтева, из правилне оцене изведених доказа и одбране окривљеног произлазило би да је окривљени Н.Д. знао да му је за боравак у иностранству било потребно одобрење надлежног органа, посебно имајући у виду допис В.о.З, па је првостепени суд повредио кривични закон – одредбу члана 369. став 1. тачка 4. ЗКП-а, применом члана 355. тачка 3. ЗКП-а, у корист окривљеног, које повреде је учинио и другостепени суд потврђујући одлуку Општинског суда у Неготину. Предлог јавног тужиоца је да Врховни суд Србије уважи захтев и утврди да је наведеним пресудама повређен закон, као што је то напред наведено.

Врховни касациони суд је, одлучујући на основу члана 90. став 1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 116 од 22.12.2008. године), одржао седницу већа, у смислу члана 422. став 3. Законика о кривичном поступку, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца Србије, те у одсуству окривљеног Н.Д. и адвоката Д.Г, који нису могли бити обавештени на адреси из списка предмета, на којој је размотрио списе предмета са захтевом, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Према налажењу овог суда, неосновано се у захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца указује на постојање битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП-а, јер првостепена пресуда није донета уз наведену повреду одредаба кривичног поступка, с обзиром да иста о свим одлучним чињеницама садржи, јасне, довољне и међусобно сагласне разлоге из којих се поуздано закључује које чињенице и из којих разлога првостепени суд узима као недоказане, што је у складу са садржином доказа на којима се заснивају утврђења првостепеног суда. Стога се захтевом Републичког јавног тужиоца, којим се суштински побија оцена изведених доказа и одбране окривљеног то јест, утврђено чињенично стање, неосновано истиче супротно.

Код утврђења првостепеног суда да је окривљеном Н.Д. од А. СРЈ у Б. 09.02.2000. године издата путна исправа број ...; да су на последњем броју – цифри која означава годину важности исправе постојали трагови механичког радирања тако да је уместо броја „...“ означен број „...“; да се не констатује разлика у хемијском средству којим је уписан – означен број „...“ у односу на хемијско средство које је употребљено за уписивање осталих бројева – цифара у спорном датуму, те да се не може искључити могућности исправљања грешке настале приликом уписа података у путну исправу; да окривљени пориче извршење кривичног дела, првостепени суд је дао јасне и непротивуречне разлоге о одлучним чињеницама, те је правилном применом члана 355. тачка 3. тада важећег ЗКП-а правилно применио кривични закон и окривљеног ослободио од оптужбе, јер није доказано да је учинио дело за које је оптужен. На страни 4 пресуде првостепени суд дао је јасне и непротивуречне разлоге зашто чињеница о одбијеном захтеву за продужење боравка окривљеног у иностранству (дуже од краја 2000.године) односно постојање сметње за даљи боравак, а због нерегулисаних војне обавезе, сама по себи не потврђује навод оптужбе да је окривљени знао и да је свесно употребио фалсификовану путну исправу.

Осим тога, по налажењу овог суда, с обзиром да одредбама члана 233. Кривичног закона Републике Србије није изричито прописано да се предмети извршења кривичног дела фалсификовања исправе морају одузети, те да такође и одредбом члана 69. став 1. Основног кривичног закона није прописано обавезно одузимање предмета који су употребљени или су били намењени за извршење кривичног дела, па тиме што није примењена одредба члана 512. ЗКП-а није повређен кривични закон, на шта се неосновано указује у захтеву јавног тужиоца, пошто се и не ради о предмету који се мора одузети јер то захтевају интереси опште безбедности или разлози морала.

Такође овај суд налази, да првостепени и другостепени суд нису повредили кривични закон – одредбу члана 369. став 1. тачка 4. ЗКП-а тиме што нису применили материјално право које регулише издавање путне исправе: Закон о путним исправама југословенских држављана, Одлуку о начину издавања пасоша, заједничког пасоша, путног листа и визе и Закон о Војсци Југославије, као што се то неосновано наводи у захтеву јавног тужиоца, јер се наведени прописи не односе на рад и надлежност суда, већ на поступање других државних органа, у вези са издавањем путних исправа.

Самим тим, ни у жалбеном поступку пред Окружним судом у Неготину није учињена иста битна повреда одредаба кривичног поступка, нити повреда кривичног закона, па се супротни наводи у захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Србије, оцењују као неосновани, посебно они који се тичу обавезе другостепеног суда у смислу члана 392. став 1. ЗКП-а.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, одлучио као у изреци пресуде, на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, и применом члана 424. ЗКП-а.

Записничар,

Председник већа

Олгица Козлов,с.р.

судија,

Горан Чавлина,с.р.